

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Suneghové a soudkyň Mgr. Lucie Králové a Mgr. Soni Burešové ve věci

žalobkyně: **hlavní město Praha**, IČO 00064581
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1 - Staré Město
zastoupená advokátem JUDr. Janem Olejníčkem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha 1 - Nové Město

proti
žalovaným: 1. **Z. M.**, narozený xxx
bytem xxx

2. **A. M.**, narozená xxx
bytem xxx

oba zastoupeni advokátkou Mgr. Petrou Schinnenburgovou
sídlem V Nových domcích 343/13, 102 00 Praha 15 - Xxx

o 432 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 26. července 2023, č. j. 21 C 263/2021-128,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III **mění** jen tak, že náklady řízení činí 101 374 Kč, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovaným náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši **39 523 Kč** do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Petry Schinnenburgové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 26. července 2023, č. j. 21 C 263/2021-128, soud I. stupně zastavil řízení do částky 6 900 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 6 900 Kč od 19. 5. 2021 do zaplacení (výrok I), zamítl žalobu o zaplacení 425 100 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 425 100 Kč ode dne 19. 5. 2021 do zaplacení (výrok II) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovaným náhradu nákladů řízení ve výši 121 212,96 Kč (výrok III).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala na žalovaných zaplacení částky 432 000 Kč s příslušenstvím představující bezdůvodné obohacení vzniklé užíváním nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně od 3. 12. 2019 do 2. 4. 2021, a to pozemku p. č. xxx, jehož součástí je stavba č. p. xxx, a pozemku p. č. xxx, v k. ú. Xxx.
3. Žalobkyně vzala v průběhu řízení žalobu částečně zpět (do výše 6 900 Kč s příslušenstvím), soud I. stupně proto postupoval podle § 96 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), a v rozsahu zpětvzetí žaloby řízení zastavil.
4. Soud I. stupně vycházel ze zjištění, že dne 27. 5. 1922 byla uzavřena smlouva o stavebním právu mezi Zemským správním výborem v Čechách jménem fondu českých zemských statků jako majitele zemského státu v Xxx, zapsaného ve vložce č. 1155 desek zemských o statcích úřadu nejvyššího purkrabství (dále již jen jako „Zemský správní výbor“), s Družstvem. Zemský správní výbor zřídil Družstvu právo stavby na části pozemku zemského statku č.k. xxx v Xxx, zapsaného ve vložce č. 1155 desk zemských, za účelem zastavení nemovitosti domky s malými byty dle podmínek Smlouvy. Stavební právo bylo zřízeno na 80 let, tato doba počala běžet dnem, kdy došla příslušnému soudu žádost o vklad stavebního práva. V katastru nemovitostí je zaznamenáno právo stavby na dobu od 15. 6. 1922 do 15. 6. 2002. Družstvo se zavázalo platit počínaje dnem 1. 5. 1922 pachtovné (činži stavební) v částce 1 200 Kč čtvrtletně. Zemský správní výbor si vyhradil právo počínaje 1. únorem 1930 zvyšovat stavební činži o 10 % každých 10 let. Strany si dále sjednaly, že po ukončení stavebního práva uplynutím doby spadají veškeré stavby do vlastnictví zemského fondu. Zemský fond pak měl zaplatit odškodné ve výši plné jejich hodnoty v době přechodu s tím, že odškodnění nesmí být větší, než činí skutečně vynaložené náklady za provedení staveb, schválených dle Smlouvy Zemským správním výborem.
5. Družstvo dne 22. 9. 1936 uzavřelo smlouvu trhovou s manželi B. a R. M., kterým odevzdalo stavební právo k pozemku č. kat. xxx role v Xxx. Na listu vlastnictví č. xxx obce Xxx, okres Praha xxx jsou vedeny předmětné pozemky ve vlastnictví Československého státu – Národního výboru hl. m. Prahy. Manželé M. převedli kupní smlouvou ze dne 5. 4. 1957 ideální 1/2 stavebního práva se vším příslušenstvím, zejména s rodinným domem č. p. xxx v Praze xxx – Xxx, zapsaného ve vložce číslo 340 pozemkové knihy pro katastrální území Xxx, na svého syna Ing. J. M. a ideální 1/2 stavebního práva se vším příslušenstvím, zejména s rodinným domem č. p. xxx v Praze xxx – Xxx na svoji dceru V. S.. V řízení o projednání dědictví po J. S., zemřelém dne xxx 1969, se dědičkou ideální 1/4 práva stavby ze zákona stala zůstavitelova dcera, žalovaná A. M.. Ing. J. M. následně kupní smlouvou ze dne 19. 6. 1989 prodal žalované A. M. a jejímu manželovi, Z.M., svůj podíl o velikosti ideální 1/2 stavebního práva. Matka žalované, paní V. S. následně darovací smlouvou ze dne 4. 2. 2010 převedla svůj podíl v rozsahu jedné čtvrtiny na budově č. p. xxx, nacházející se na pozemku p. č. xxx, rovněž na žalovanou A. M., zatímco žalovaná se svým manželem svůj podíl v rozsahu jedné poloviny na budově č. p. xxx, nacházející se na pozemku p. č. xxx, převedli na základě darovací smlouvy ze dne 4. 2. 2010 na svého syna, žalovaného Z. M., nar. xxx. Žalobkyně je zapsána jako vlastníka předmětných pozemků s tím, že jako nabývací titul

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

je uveden vznik práva ze zákona o přechodu do vlastnictví obcí. Ohlášení přechodu vlastnického práva podala žalobkyně u katastrálního úřadu Praha – město dne 10. 1. 2002 listinou ze dne 7. 11. 2001. V části C je zapsáno právo stavby na období od 15. 6. 1922 do 15. 6. 2002 k předmětným pozemkům. Žalobkyně dne 16. 1. 2020 podala návrh na vklad vlastnického práva ke stavbě, návrh byl katastrálním úřadem zamítnut.

6. Žalobkyně za užívání pozemků p. č. xxx a p. č. xxx, v k. ú. Xxx za období od 3. 12. 2019 do 2. 4. 2021 bez právního důvodu předepsala žalovaným částku 432 000 Kč, a to každému ve výši $\frac{1}{2}$, tj. ve výši 216 000 Kč. Žalobkyně vyzvala žalované, aby částku 432 000 Kč žalobkyni uhradili nejpozději do 7 dnů od obdržení výzvy.
7. Žalobkyně se v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 12 C 137/2020 domáhala rozhodnutí, že je vlastníkem stavby č. p. xxx, která je součástí pozemku p. č. xxx, v k. ú. Xxx, zapsaném na listu vlastnictví č. xxx pro katastrální území Xxx, obec Praha, u Katastrálního úřadu pro Hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha (dále jen „Stavba“). Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 11. 2021, č. j. 12 C 137/2020-171, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2022, č.j. 13 Co 87/2022-226, byla žaloba zamítnuta z důvodu nedostatku aktivní legitimace žalobkyně, se závěrem, že na žalobkyni nepřešlo vlastnictví k pozemkům a stavbě z důvodu nesplnění třetí podmínky dle § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí. Dovolání žalobkyně bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2020, č. j. 28 Cdo 2599/2022-253. Ve věci žalobkyně podala ústavní stížnost, která byla usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2023, sp. zn. I. ÚS 3512/22, odmítnuta s tím, že se jedná o návrh zjevně neopodstatněný.
8. Žalobkyně se v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 46 C 52/2020 domáhala uložení povinnosti žalovaným zaplatit žalobkyni částku 918 000 Kč s příslušenstvím za faktické užívání stejných nemovitostí. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 12. 2022, č. j. 46 C 52/2020-169, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2023, č. j. 16 Co 68/2023-210, byla žaloba zamítnuta z důvodu nedostatku aktivní legitimace žalobkyně. Soud v uvedené věci dospěl k závěru, že na žalobkyni nepřešlo vlastnictví k pozemkům a stavbě z důvodu nesplnění třetí podmínky dle § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí.
9. Na projednávanou věc soud I. stupně aplikoval zákon č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí (dále „zákon č. 172/1991 Sb.“), zejména § 1 odst. 1 a § 8. Uzavřel, že žalobkyně není ve sporu aktivně legitimována, neboť není vlastníkem pozemků, za jejichž užívání požaduje na žalovaných žalovanou částku. Soud I. stupně vyložil, že pro přechod některých věcí z majetku státu do vlastnictví obcí musely být splněny kumulativně všechny 3 podmínky uvedené v § 1 odst. 1 zákona, tj. muselo jít o majetek, který ve stanovené době náležel České republice, ke dni 23. 11. 1990 měl k tomuto majetku právo hospodaření právní předchůdce obce – národní výbor, a s tímto majetkem obce ke dni 24. 5. 1991 hospodařily.
10. Uzavřel, že vlastnické právo k předmětnému pozemku a kontinuita jeho přechodu ze Země české na právní nástupce vyplývá z § 9 odst. 2 zákona č. 126/1920 Sb., o zřízení župních a okresních úřadů v republice Československé, dle kterého jmění, fondy i závazky Země české přešly do vlastnictví státu a do správy státní; z § 149 ústavního zákona č. 150/1948 Sb., dle kterého byl vymezen národní majetek, který je zásadně v rukou státu s tím, že části národního majetku, které nejsou celostátního významu a slouží veskrze nebo převážně obyvatelstvu některého správního celku (obce, okresu, kraje), mohou být v rukou svazků lidové správy (komunální vlastnictví); z § 29 a § 31 zákona č. 279/1949 Sb., o finančním hospodaření národních výborů, dle kterého správu národního majetku i majetku lidové správy převzaly národní výbory; byly povolány, aby udržovaly a zvelebovaly národní majetek svěřený do správy. Národní výbor mohl nemovitý národní majetek

jemu svěřený i zcizit, zatížit nebo pronajmout/propachtovat. Dle čl. 4 odst. 4 a čl. 7 zákona č. 143/1968 Sb., o československé federaci, byl vlastnictvím České a Slovenské Federativní Republiky majetek ve státním vlastnictví, který sloužil k zabezpečování jejích úkolů v oblastech svěřených do její působnosti a vlastnictvím České republiky a vlastnictvím Slovenské republiky byl ostatní majetek ve státním vlastnictví. Do působnosti České a Slovenské Federativní Republiky patřila zahraniční politika, uzavírání mezinárodních smluv s výjimkou těch, jejichž uzavírání patří do působnosti České republiky a Slovenské republiky, zastupování České a Slovenské Federativní Republiky v mezinárodních vztazích a rozhodování o otázkách války a míru, obrana a ekonomické zabezpečení obranyschopnosti České a Slovenské Federativní Republiky s výjimkou civilní ochrany obyvatelstva, měna, federální státní hmotné rezervy, federální zákonodárství a správa v rozsahu působnosti federace a kontrola činnosti federálních orgánů. Na základě uvedených zákonných ustanovení soud I. stupně dospěl k závěru, že bez ohledu na to, kdy byl založen list vlastnictví č. xxx, na kterém je jako vlastník předmětných pozemků uveden Československý stát – Národní výbor hl. m. Prahy, se předmětný pozemek nestal vlastnictvím České a Slovenské Federativní Republiky, neboť nijak nesouvisel s úkoly svěřenými do působnosti České a Slovenské Federativní Republiky (do které patřila zahraniční politika a uzavírání mezinárodních smluv), a byl tak ve vlastnictví České republiky.

11. První dvě podmínky pro přechod vlastnického práva ze státu na obec byly splněny, neboť předmětné pozemky byly ve vlastnictví České republiky a právo hospodaření příslušelo Národnímu výboru hl. m. Prahy. Třetí podmínka však splněna nebyla. Soud I. stupně vyložil pojem „hospodaření“, odkázal na relevantní judikaturu a uvedl, že požadavek, aby obce s věcmi uvedenými v § 1 odst. 1 zákona hospodařily, je třeba chápat tak, že obec realizuje práva a povinnosti, které na ni přešly z národního výboru, tedy nakládá s věcmi, k nimž dříve náleželo právo hospodaření národnímu výboru, způsobem naplňujícím toto právo hospodaření. Jistě přitom nemusí jít vždy jen o hospodaření ve smyslu užívání věci, tj. např. výkon zemědělské činnosti, ale i v ostatním právním smyslu, zahrnujícím držbu věci a nakládání s věcí v souladu s právními předpisy upravujícími právo hospodaření, či možnost uvedené věci pronajmout. Zákonodárce vyjádřil vůli převést do vlastnictví obce podle § 1 zákona toliko ten majetek, který právní předchůdci obcí fakticky využívali k plnění svých úkolů. Soud I. stupně odmítl argumentaci žalobkyně, že reálně hospodařila s předmětnými pozemky prostřednictvím žalovaných. Vysvětlil, že ke dni 24. 5. 1991 (ke dni účinnosti zákona č. 171/1991 Sb.) reálně užívali pozemky žalovaní, resp. jejich právní předchůdci. Činili tak přitom nikoliv na základě svěřeni pozemků do dočasného užívání ze strany národního výboru vykonávajícího právo hospodaření, nýbrž na základě vlastního práva stavby vzniklého podle zákona č. 86/1912 ř. z., o právu stavby, které k rozhodnému dni trvalo. Ze smlouvy o stavebním právu ze dne 26. 5. 1922 vyplývá, že smlouva byla sjednána jako úplatná ve smyslu § 3 odst. 2 zákona č. 86/1912 ř. z., o stavebním právu, a jednalo se tedy o synallagmatický vztah. Pachtovné navíc bylo možno zvýšit každých 10 let o 10 %. Význam povinnosti k úhradě ročního pachtovného je pak zřejmý ze skutečnosti, že pro nesplnění této povinnosti po dobu dvou let mělo stavební právo zaniknout. Povinnost platit pachtovné včetně 5 % úroku z prodlení byla navíc sjednána jako věcné břemeno stavebního práva. Řádný hospodář by měl zájem na tom, aby pobíral příjem z majetku, který spravuje. Žalobkyně ani její právní předchůdkyně v minulosti, svého práva nevyužila, žalobkyně mohla též využít svého práva na zvýšení pachtovného a zejména pak svého práva na úhradu úroku z prodlení, když pachtovné nebylo hrazeno dlouhodobě. Dočasné užívání či ponechání věci do nájmu nemůže být chápáno jako faktické hospodaření, když proti němu nestojí odpovídající protiplnění ani jiná aktivita směřující k vymožení tohoto protiplnění. V tomto smyslu proto nelze aplikovat ani judikatorní závěry, jichž se žalobkyně dovolává na podporu svého stanoviska, že s předmětnými pozemky fakticky hospodařila prostřednictvím žalovaných, resp. jejich právních předchůdců. Pro závěr o hospodaření není ani dostačující to, že byla žalobkyně zapsána v evidenci nemovitostí jako vlastník. Protože k naplnění třetí podmínky

uvedené v § 1 odst. 1 zákona o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí nedošlo, k přechodu vlastnického práva na žalobkyni nedošlo.

12. K otázce možnosti vydržení, případně mimořádného vydržení vlastnického práva žalobkyní, soud I. stupně uvedl, že obec podle judikatury může být v dobré víře, že na ni přešlo vlastnické právo k nemovitostem podle zákona o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, i tehdy, ukáže-li se později, že nebyly naplněny veškeré podmínky citovaným zákonem vyžadované. Při zkoumání, zda obec (jež se ujala držby nemovitosti v přesvědčení, že ji nabyla do vlastnictví podle zákona o přechodu do vlastnictví obcí) byla „se zřetelem ke všem okolnostem“ v dobré víře, že se stala vlastnící na základě tohoto zákona (který současně představuje titul, o který se držba opírala), je třeba zvážit, zda obec byla v dobré víře ohledně vlastnictví státu (tedy že její omyl o tom, že stát je vlastníkem, byl omluvitelný) a zda byla v dobré víře, že byly splněny podmínky stanovené zákonem o přechodu do vlastnictví obcí pro přechod věci do jejího vlastnictví. Držitelem věci je ten, kdo s věcí nakládá jako s vlastní. Oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost (§ 134 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník). Pro vznik držby je nezbytné naplnění dvou předpokladů: vůle s věcí nakládat jako s vlastní (animus possidendi - prvek subjektivní) a faktické ovládání věci - panství nad věcí (corpus possessionis - prvek objektivní). Faktickým ovládáním se nerozumí jen fyzické ovládání věci. Fakticky věc ovládá ten, kdo podle obecných názorů a zkušeností vykonává tzv. právní panství nad věcí (resp. vykonává obsah práva vlastnického, které bývá pojmáno jako právní panství nad věcí). Jinak řečeno, držitelem je jen ten, kdo fakticky ovládá věc a chová se k ní jako vlastník. To předpokládá zpravidla akt uchopení držby; jestliže pak držitel pozemek neužívá, ale užívá jej někdo jiný, je třeba, aby uživatel - detentor - tak činil na základě svolení držitele (zpravidla založeného právním jednáním, např. smlouvou nájemní) a pro něj (tzv. držba vykonávaná zástupcem). Je třeba, aby se detentor choval k držiteli jako k vlastníkov, např. platil mu sjednané nájemné apod. Žalobkyně nemohla být objektivně v dobré víře o tom, že je vlastníkem předmětných pozemků, neboť žalobkyně zjevně od roku 1991 až do doby podání návrhu na katastr nemovitostí (2002) nečinila cokoli, z čeho by bylo možné dovodit hospodaření s pozemky (byť v omezené míře např. v podobě výběru pachtovného) či uchopení se držby. Žádný důkaz o tom, že by si v rozhodné době (v roce 1991) byla žalobkyně alespoň vědoma toho, že jsou zde pozemky, které měly přejít z vlastnictví státu na obec, nebyl předložen. I při mimořádném vydržení (§ 1095 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) je základním předpokladem držba, která žalobkyni nesvědčí, rovněž potřebná dvacetiletá lhůta neuplynula, její dobrá víra a držba byla narušena dopisem žalovaných z 31. 8. 2021, kteří vyjádřili nesouhlas s tím, že by měla být žalobkyně vlastníkem nemovitostí. K vydržení ani mimořádnému vydržení tak dojít nemohlo.
13. Soud I. stupně nad rámec uvedených právních závěrů učinil úvahu, že je současně třeba vyložit § 2 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/1991 Sb. tak, že předmětné pozemky nebyly způsobilým předmětem přechodu věcí z vlastnictví České republiky podle uvedeného zákona. Podle § 2 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/1991 Sb., do vlastnictví obcí přecházely pozemky nezastavěné, dále pozemky zastavěné stavbami ve vlastnictví fyzických osob, s výjimkou pozemků, k nimž bylo zřízeno právo osobního užívání pozemků. Osobní užívání pozemků se do účinnosti zákona č. 509/1991 Sb., kterým byl novelizován občanský zákoník č. 40/1964 Sb. (dále jen „obč. zák.“) ke dni 1. 1. 1992, řídilo § 198 an. obč. zák. Jednalo se o pozemkově právní užívací institut, jehož prostřednictvím docházelo k realizaci obsahu vlastnického práva státu fyzickými osobami – občany. Jednalo se o užívací institut účelově vázaný k výstavbě rodinného domku, garáže, rekreační chaty, domu s byty v osobním vlastnictví a ke zřízení zahrady. Pojmovým znakem práva osobního užívání pozemku byla trvalost a děditelnost. S účinností k 1. 1. 1992 pak došlo na základě § 872 odst. 1 obč. zák. k ex lege transformaci práva osobního užívání pozemků na vlastnické právo k pozemku, který byl jeho objektem. Ustanovením § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/1991 Sb. byl tedy vyjádřen zřetelný úmysl zákonodárce ohledně

pozemků zastavěných rodinnými domky, úmysl zákonodárce zjevně směřoval k zachování vlastnického práva státu a existujících užívatelských vztahů ve prospěch fyzických osob – občanů, kteří zřídili stavbu na pozemku ve vlastnictví státu na základě titulu oprávnujícího je ke zřízení stavby na cizím (státním) pozemku. Soud I. stupně uzavřel, že právo stavby odpovídá z hlediska účelu právní úpravy práva osobního užívání pozemků a výjimka upravená v § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/1991 Sb. se tak vztahuje i na předmětné pozemky, na nichž byla zřízena stavba rodinného domku ve vlastnictví fyzických osob na základě práva stavby.

14. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 1 a § 146 odst. 2 věty první o. s. ř.
15. Proti tomuto rozsudku (výroku II a III) podala včasné a přípustné odvolání žalobkyně. Nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně o nedostatku aktivní legitimace ve sporu. Klíčovou otázkou podle odvolatelky je, zda mohla žalobkyně hospodařit s pozemky ke dni 24. 5. 1991 prostřednictvím oprávněných ze stavebního práva. Městský soud dospěl v jiných skutkově obdobných řízeních k rozdílným závěrům ohledně aktivní věcné legitimace žalobkyně - např. v rozsudku sp. zn. 36 Co 249/2021, sp. zn. 36 Co 241/2021 a sp. zn. 70 Co 55/2022. Soud I. stupně se s uvedenými rozsudky a jejich opačnými závěry ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal. Žalobkyně trvá na své argumentaci, že s pozemky ke dni 24. 5. 1991 hospodařila ve vlastním smyslu prostřednictvím žalovaných. Žalobkyni nezbyvalo nic jiného, než primárně s pozemky hospodařit prostřednictvím žalovaných v kontextu zákona č. 88/1947 Sb., o právu stavby, oprávněné ze stavebního práva nerušit při výkonu jejich výlučného práva užívání a požívání k pozemkům do 15. 6. 2002. Akcesorické vybírání pachtovného v symbolické výši přitom nepředstavovalo k datu 24. 5. 1991 jakoukoliv adekvátní náhradu za umožnění výkonu práva užívání a požívání k pozemkům ze strany žalovaných a jejich právních předchůdců. Otázka splnění podmínky faktického hospodaření s pozemky žalobkyni tak byla vyřešena nesprávně. Soud I. stupně též nesprávně právně posoudil věc a učinil nesprávné závěry k výkladu § 2 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/1991 Sb. Odůvodnění rozsudku obsahuje též vzájemně si zcela odporující závěry v bodě 49. Žalobkyně výslovně před soudem I. stupně uvedla, že se domáhá zaplacení žalované částky za faktické užívání v žalobě specifikovaných pozemků samotných, bez stavby, za období od 3. 12. 2019 do 2. 4. 2021. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek ve výroku II a žalovaným uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 425 100 Kč s příslušenstvím a uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, případně aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
16. Žalovaní navrhli potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Otázka aktivní legitimace žalobkyně již byla vyřešena i v jiných řízeních, pozemky zůstaly ve vlastnictví České republiky. Žalobkyně s pozemky fakticky nehospodařila a už vůbec ne prostřednictvím žalovaných, kteří užívali pozemky parc.č. xxx a xxx na základě vlastního užívání práva. Poukazovala-li žalobkyně na rozhodnutí odvolacího soudu, která řeší otázku aktivní legitimace žalobkyně odlišně, žalovaní odkazují na konstantní rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, jež byla aprobována i Ústavním soudem. Žalobkyně po žalovaných nežádala hrazení ročního pachtovného, nevyužila svého práva stavební činži navyšovat, ani neprohlásila, že stavební právo zaniklo, přičemž toto právo jí příslušelo, pokud by družstvo (podle smlouvy o stavebním právu), resp. žalovaní nezaplatili dva po sobě jdoucí roky pachtovné.
17. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“), a doplnil dokazování (§ 213 o. s. ř.).
18. Z výpisu z katastru nemovitostí k datu 14. 2. 2020, listu vlastnictví xxx, vzal odvolací soud za prokázané, že žalovaní jsou zapsáni jako spoluvlastníci stavby čp. xxx na pozemku parc. č. xxx,

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

k.ú. Xxx, každý jednou polovinou. Účastníci učinili nespornou skutečnost, že žalovaní oba pozemky parc. č. xxx a xxx užívají.

19. Po takto doplněném dokazování dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.
20. Soud I. stupně vycházel ze skutkového stavu zjištěného v souladu s ustanovením § 6, § 120 odst. 1, 3 a § 153 odst. 1 o. s. ř. a z tohoto skutkového stavu popsaného výše vycházel při svém rozhodování též odvolací soud, který doplnil skutkový stav pouze o zjištění výše uvedená ohledně zápisu stavby čp. xxx v katastru nemovitostí a faktického užívání pozemků.
21. Soud I. stupně věc následně správně posuzoval nejprve dle zákona č. 172/1991 Sb. a správně se nejprve zabýval otázkou aktivní legitimace žalobkyně.
22. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí (dále opět jen „zákon č. 172/1991 Sb.“), do vlastnictví obcí dnem účinnosti tohoto zákona přecházejí věci z vlastnictví České republiky, k nimž ke dni 23. listopadu 1990 příslušelo právo hospodaření národním výborům, jejichž práva a závazky přešly na obce a v hlavním městě Praze též na městské části, pokud obce a v hlavním městě Praze též městské části s těmito věcmi ke dni účinnosti tohoto zákona hospodařily.
23. Soud I. stupně v souladu s konstantní judikaturou vyložil, že pro přechod některých věcí z majetku státu do vlastnictví obcí musely být splněny kumulativně všechny 3 podmínky uvedené v § 1 odst. 1 zákona, tj. muselo jít o majetek, který ve stanovené době náležel České republice, ke dni 23. 11. 1990 měl k tomuto majetku právo hospodaření právní předchůdce obce – národní výbor, a s tímto majetkem obce ke dni 24. 5. 1991 hospodařily.
24. Soud I. stupně následně vyložil pojem „hospodaření“ v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu. Správně při řešení otázky aktivní legitimace žalobkyně odkázal též na závěry rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 5. 11. 2021, č. j. 12 C 137/2020 – 171, jímž bylo rozhodnuto mezi týmiž účastníky tak, že žaloba o určení, že žalobkyně je vlastníkem stavby čp. xxx, jež je součástí pozemku parc.č. xxx, byla zamítnuta. Rozsudek byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2022, č. j. 13 Co 87/2022 – 226, dovolání žalobce bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2020, č. j. 28 Cdo 2599/2022 – 253, ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2023, sp. zn. I. ÚS 3512/22. V uváděném řízení byla pravomocně vyřešena otázka, že žalobkyně není vlastníkem stavby č. p. xxx, jež je součástí pozemku parc. č. xxx, a není ani vlastníkem tohoto pozemku, vše zapsané pro obec Praha, k. ú. Xxx na listu vlastnictví číslo xxx. Závěry uvedeného rozhodnutí lze v plné míře vztáhnout i na tam neřešený pozemek parc. č. xxx v k. ú. Xxx. V odkazovaném řízení soudy dospěly k závěru, že nedošlo k přechodu vlastnického práva žalobkyně dle zákona č. 172/1991 Sb., nedošlo ani k vydržení ani mimořádnému vydržení vlastnického práva k pozemku parc. č. xxx, aktivní legitimace žalobkyně tak nebyla dána a její nedostatek vedl k zamítnutí žaloby.
25. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 21. 8. 2022, sp. zn. 28 Co 2599/2022, k otázce výkladu pojmu „hospodaření“ ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 172/1991 Sb. odkázal na ustálenou rozhodovací praxi dovolacího soudu, v níž je ustanovení § 1 tohoto zákona setrvale interpretováno tak, že k přechodu věcí z vlastnictví státu do vlastnictví obcí je třeba nejen existence vlastnického práva státu a formální existence práva hospodaření svědčící národním výborům, jejichž práva a závazky přešly na obce [k tomu srov. § 68 odst. 1 zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení)], ale též moment faktický, totiž aby obce s danými věcmi ke dni účinnosti zákona také skutečně hospodařily. Požadavek, aby obce s věcmi uvedenými v ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. hospodařily, je třeba chápat tak, že obec realizuje práva a povinnosti, které na ni přešly z národního výboru, tedy nakládá s věcmi, k nimž dříve náleželo právo hospodaření národnímu výboru,

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

způsobem naplňujícím toto právo hospodaření. Jistě přitom nemusí jít vždy jen o hospodaření ve smyslu užívání věci, ale i ostatními zákonu neodporujícími dispozicemi, zahrnujícími např. držbu věci a nakládání s věcí v souladu s právními předpisy upravujícími právo hospodaření, či možnost uvedené věci pronajmout (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2000, sp. zn. 29 Cdo 962/99, ze dne 30. 5. 2012, sp. zn. 28 Cdo 896/2012, a ze dne 29. 4. 2014, sp. zn. 29 Cdo 1768/2012, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2014, sp. zn. 28 Cdo 4227/2013, a ze dne 15. 3. 2011, sp. zn. 28 Cdo 3042/2010, dále též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2008, sp. zn. 28 Cdo 5020/2007, a ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. 28 Cdo 3987/2010, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4365/2010, a ze dne 22. 1. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3302/2010). K výkladu citovaného ustanovení se již dříve vyslovil též Ústavní soud, jenž v nálezu ze dne 29. 11. 1996, sp. zn. IV. ÚS 185/96, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 131/1996, dospěl k závěru, že k přechodu věci z majetku státu do vlastnictví obcí je třeba kumulativního naplnění všech tří stanovených podmínek, včetně podmínky realizace práva hospodaření. V nálezu ze dne 9. 7. 2013, sp. zn. IV. ÚS 600/11, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 116/2013, pak zaujal rovněž názor, že pojem „hospodaření“ uvedený v ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. lze chápat jako opozici k pojmu „právo hospodaření“, a to v tom smyslu, že „právo hospodaření“ představuje určitou formální podmínku, zatímco „hospodaření“ podmínku materiální, coby faktické užívání majetku. Podle názoru Ústavního soudu tak zákonodárce vyjádřil vůli převést do vlastnictví obce podle ustanovení § 1 zákona č. 172/1991 Sb. toliko ten majetek, který právní předchůdci obcí fakticky využívali k plnění svých úkolů (srovnej obdobně též usnesení Ústavního soudu z 27. 6. 2007, sp. zn. IV. ÚS 1105/07, ze dne 30. 6. 2011, sp. zn. III. ÚS 1399/11, nebo ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. IV. ÚS 2566/14).

26. Nejvyšší soud v uvedeném rozhodnutí uzavřel, že lze akcentovat zjištění odvolacího soudu, že v rozhodné době (ke dni účinnosti zákona č. 172/1991 Sb. – 24. 5. 1991) dovolatel (žalující obec) s předmětným zastavěným pozemkem ve vlastnictví státu (k němuž byl ke dni 23. 11. 1990 formálně nadán právem hospodaření Národní výbor hlavního města Prahy) fakticky nikterak nehospodařil – nevyužíval jej k plnění svých úkolů, nikterak o něj nepečoval a neprojevoval se ani jako účastník právního poměru založeného ve vztahu k němu smlouvou o zřízení práva stavby sjednanou dne 26. 5. 1922 (nevymáhal dojednanou stavební činži a neprojevoval ani vůli nabýt následně ke stavbě umístěné na dotčeném pozemku v souladu se smlouvou o zřízení práva stavby vlastnické právo). Zároveň v posuzovaném případě nebyly tvrzeny (natož prokázány) okolnosti rozhodné pro závěr, že příslušný národní výbor nebo (po obnovení obecní samosprávy) žalobce činil ke dni účinnosti zákona přechodu do vlastnictví obcí (ke dni 24. 5. 1991) jakékoli právní kroky, jež by mohly svědčit o hospodaření s předmětným pozemkem ze strany žalující. Poukázal na to, že zápis vlastnického práva obce k předmětnému pozemku do katastru nemovitostí byl realizován na základě ohlášení přechodu vlastnického práva dle zákona o přechodu do vlastnictví obcí podaného katastrálnímu úřadu až dne 10. 1. 2002. Dále poukázal na to, že „polemikou o nemožnosti jakkoli fakticky hospodařit s předmětným pozemkem ze strany žalobce, jestliže sporný pozemek byl smlouvou o zřízení práva stavby ze dne 26. 5. 1922 přenechán do užívání osobám oprávněným z práva stavby, jakož i o možnostech a významu výběru stavební činže ke dni 24. 5. 1991“, pak žalobce dle dovolacího soudu „nepřípadně marginalizuje význam faktické podmínky přechodu majetku z vlastnictví státu do vlastnictví obce, přestože všechny podmínky pro přechod vlastnického práva státního majetku na obec musejí být splněny kumulativně“. Ve vztahu k předmětnému pozemku však splnění faktické podmínky abscentuje. Dále konstatoval, že „nepřešlo-li vlastnické právo k předmětnému zastavěnému pozemku ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. na žalobce, neprotiví se závěry odvolacího soudu – že se uplynutím doby trvání práva stavby zřízeného dle zákona č. 86/1912 ř. z. k tomuto pozemku (k 15. 6. 2002) žalobce nestal vlastníkem zde vybudované stavby – nikterak ani konkluzím plynoucím z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2013, sp. zn. 22 Cdo 3208/2011, dle nichž po zániku práva stavby zřízeného dle zákona č. 86/1912 ř. z. stavba vybudovaná na zatíženém pozemku připadá pozemkovému

vlastníkovi“. Ohledně vydržení vlastnického právo k předmětným nemovitým věcem (zastavěnému pozemku a stavbě) žalobcem dodal, že „ani v uvedeném směru se odvolací soud právní úpravě ani ustálené judikatuře nezpronevěřil, dovodil-li, že vydržení vlastnického práva žalobcem vylučuje okolnost, že se neujal držby (§ 129 odst. 1, § 130 odst. 1, § 134 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013, § 987 a násl. a § 1089 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014)“.

27. Soud I. stupně v nyní posuzované věci vycházel z téhož skutkového stavu o hospodaření obce se spornými pozemky a nebylo důvodu splnění podmínek zákona č. 172/1991 Sb. posoudit odlišně. Žalobkyně v odvolání setrvala na své argumentaci, že s pozemky ke dni 24. 5. 1991 hospodařila ve vlastním smyslu prostřednictvím žalovaných. Podle skutkových zjištění však předmětné pozemky jak k 23. 11. 1990, tak i k 24. 5. 1991, kdy nabyl účinnosti zákon č. 172/1991 Sb., reálně užívali žalovaní (resp. jejich právní předchůdci). Činili tak nikoli na podkladě svěřeni pozemků do dočasného užívání ze strany národního výboru vykonávajícího právo hospodaření, nýbrž na základě vlastního užívacího práva (práva stavby, vzniklého podle zákona č. 86/1912 ř. z.), které jak ke dni 23. 11. 1990, tak i k 24. 5. 1991, trvalo. Nenastala tedy situace, kdy by Národní výbor hl. m. Prahy, resp. obec, s předmětným pozemkem hospodařil prostřednictvím organizace, resp. osob, jimž na základě svého (hlavního) práva hospodaření zřídil odvozený právní titul k užívání v podobě dočasného užívání pozemku, resp. nájmu. Existence žalobkyní namítaného hospodaření obce formou dočasného přenechání do užívání zřízením práva stavby, tedy institutu, jehož znakem je užívání za úplaty, je vyloučena též tím, že ze strany obce bylo sice respektováno právo stavby, avšak nebylo požadováno, natož vymáháno, tomu odpovídající protiplnění.
28. Odkazovala-li žalobkyně ve svém odvolání na rozhodnutí Městského soudu v Praze v obdobných věcech (sp. zn. 70 C 55/2022, sp. zn. 36 Co 241/2021 a sp. zn. 36 Co 249/2021), v nichž odvolací soud vyslovil opačný závěr o aktivní legitimaci žalobkyně, a to závěr shodný s názorem žalobkyně, že pro přechod příslušných pozemků v k. ú. Xxx do jejího vlastnictví byly splněny všechny podmínky uvedené v § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb., odvolací soud v nyní projednávané věci odkazuje na konstantní rozhodovací praxi Nejvyššího soudu aprobující řešení shodné s nyní přezkoumávaným závěrem soudu I. stupně o nedostatku aktivní legitimace žalobkyně pro nesplnění podmínky faktického hospodaření, přičemž toto řešení obstálo i v rovině ústavněprávního přezkumu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 5. 2022, sp. zn. 28 Cdo 889/2022, usnesení ze dne 18. 10. 2022, sp. zn. 28 Cdo 2598/2022, usnesení ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. 28 Cdo 3843/2022, či usnesení ze dne 23. 5. 2023, sp. zn. 28 Cdo 1110/2023).
29. Odvolací soud uzavírá, že pokud Národní výbor hl. m. Prahy ani žalobkyně obsah práva hospodaření ke dni účinnosti zákona č. 172/1991 Sb. fakticky nevykonávala, a to ani využitím věci k plnění úkolů státu, péči o údržbu, opravy, výběr stavebního platu – „pachtovného“, ani formou svěřeni do dočasného užívání jako práva odvozeného od práva hospodaření s národním majetkem či do nájmu, je správný závěr soudu I. stupně, že k naplnění třetí podmínky uvedené v § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. nedošlo a vlastnictví k předmětným pozemkům na žalobkyni ze státu nepřešlo.
30. Rovněž otázku žalobkyní namítaného řádného i mimořádného vydržení vlastnického práva pozemků vyřešil soud I. stupně v souladu s ustálenými závěry soudní praxe a odvolací soud na správné odůvodnění rozhodnutí soudu I. stupně v tomto směru odkazuje. Žalobkyně v odvolání proti právním závěrům ohledně vydržení a mimořádného vydržení ani nebrojila.
31. Odvolací soud považuje za nutné se ještě vyjádřit k závěru soudu I. stupně (který učinil nad rámec již uvedených právních závěrů), že právo stavby odpovídá z hlediska účelu právní úpravy práva osobního užívání pozemků a výjimka upravená v § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/1991 Sb. se tak

vztahuje i na předmětné pozemky, na nichž byla zřízena stavba rodinného domku ve vlastnictví fyzických osob na základě práva stavby.

32. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/1991 Sb. do vlastnictví obcí nepřecházejí tyto věci z vlastnictví České republiky: a) pozemky, k nimž bylo zřízeno právo osobního užívání a pozemky, které byly k tomuto účelu přiděleny. Současně je v textu zákona odkaz na § 198 a násl. obč. zák. Právo osobního užívání pozemků podle § 198 a násl. obč. zák. sloužilo k tomu, aby si občané na pozemcích, ke kterým se právo zřizovalo, mohli vystavět rodinný domek, rekreační chatu nebo garáž anebo zřídit zahrádku. Toto právo bylo možno zřídit i k pozemkům, na kterých tyto stavby již byly vystavěny nebo zahrádky zřízeny. Právo osobního užívání nebylo časově omezeno a přecházelo na dědice. Podle právní úpravy účinné od 1. 1. 1992 se toto právo transformovalo na vlastnické právo k pozemku, a to v závislosti na postavení dosavadních osobních uživatelů, případně na jejich vztah ke stavbě. Vlastnické právo vzniklo přímo ze zákona (ex lege) dnem nabytí účinnosti novely zákoníku, tj. zákona č. 509/1991 Sb. ke dni 1. 1. 1992 (§ 872 obč. zák.).
33. Právo stavby podle zákona č. 86/1912 ř.z., o právu stavby, bylo věcné, zcizitelné a děditelné právo zřídit stavbu na cizím pozemku. Právo stavby vznikalo na základě písemné smlouvy a vložením do samostatné vložky pozemkových knih. Jeho předmětem byly pozemky státu, země, okresu, nebo obce (kostely, obročí, církevní ústavy nebo společenstva a obecně prospěšné ústavy nebo sdružení mohly zřizovat právo stavby jen po souhlasu politického zemského úřadu). Právo stavby mělo charakter věci nemovité a stavba zřízená na jeho základě se považovala za příslušenství práva ke stavbě. Náhrada za zřízení práva stavby mohla mít povahu náhrady jednorázové, nebo povahu opakující se (stavební činže). Právo stavby bylo právem dočasným, bylo omezeno minimální lhůtou 30 let a maximální lhůtou 80 let. Při zániku práva stavby připadla stavba do vlastnictví vlastníka pozemku, a to za náhradu ve výši 1/4 hodnoty stavby ke dni přechodu práva.
34. V období od 1. 4. 1964 do 31. 12. 1991 bylo sice právo osobního užívání pozemku jistou obdobou práva stavby, jednalo se však o dva různé instituty, zřízení práva osobního užívání pozemku přicházelo v úvahu jen u pozemku v socialistickém společenském vlastnictví, a jednalo se o právo časově neomezené, zatímco právo stavby mělo dočasný charakter a po uplynutí doby připadla stavba do vlastnictví vlastníka pozemku (jímž vůbec nemusel být stát), proto není žádného důvodu k rozšiřujícímu výkladu § 4 odst. 1 písm. a) zák. č. 172/1991 Sb., tak jak to učinil soud I. stupně. Měl-li zákonodárce úmysl zachovat vlastnické právo státu u pozemků, k nimž bylo zřízeno právo osobního užívání, nelze takový úmysl vztahovat i na odlišný institut, jakým je právo stavby, které má dočasný charakter, a vlastníkem zatíženého pozemku, ke kterému měl stavebník práva poživatele, mohla být též obec či jiné instituce (jak je výše uvedeno).
35. K odvolací námitce žalobkyně, že odůvodnění rozsudku soudu I. stupně obsahuje též vzájemně si zcela odporující závěry v bodě 49, odvolací soud uvádí, že tato vskutku poněkud nesrozumitelná úvaha soudu I. stupně o možném vydržení vlastnického práva k domu a pozemkům žalovanými není pro rozhodnutí věci podstatná a na tomto závěru zamítavé rozhodnutí soudu I. stupně nestojí. Odvolací soud se proto touto otázkou dále nezabýval.
36. Na základě shora uvedeného odvolací soud uzavírá, že není-li žalobkyně vlastníkem pozemků, které užívají žalovaní, nemohlo dojít k obohacení žalovaných na úkor žalobkyně (§ 2991 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) a žalobkyně nemohla být se svou žalobou na vydání bezdůvodného obohacení úspěšná.
37. Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. ve výroku II potvrdil.
38. Ve výroku III o nákladech řízení odvolací soud změnil podle § 220 o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně jen ohledně výše nákladů, jinak jej i v tomto výroku podle § 219 o. s. ř. potvrdil. Odvolací soud má

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

za to, že vyjádření žalovaných ze dne 3. 4. 2023 nelze považovat za účelný úkon právní služby vzhledem k tomu, že pouze opakuje argumentaci vyjádřenou již v předchozích podáních žalovaných, proto o odměnu za tento úkon snížil soudem I. stupně vyčíslenou náhradu. Jinak je rozhodnutí soudu I. stupně v tomto výroku správné.

39. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a žalovaným, kteří měli plný úspěch, byla přiznána náhrada nákladů sestávající z odměny advokátky ve výši 32 064 Kč za dva úkony právní služby (písemné vyjádření k odvolání a účast při odvolacím jednání) podle § 6 odst. 1, § 7 bodu 6., § 8 odst. 1, § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., dvou paušálních náhrad po 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky) a z 21 % náhrady za daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o. s. ř.), tj. celkem 39 523 Kč.
40. Přezkumnou činností odvolacího soudu zůstal rozsudek soudu I. stupně nedotčen ve výroku I, neboť v tomto rozsahu nebylo odvolání podáno.

Poučení:

Proti výroku II a III tohoto rozsudku **není** dovolání přípustné, proti výroku I rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 24. listopadu 2023

JUDr. Iva Suneghová v. r.
předsedkyně senátu